

նահանգի սովատանջներն ինչ վիճակի
ենթարկուած կըլինին այժմ։ Կայսերա-
կան կողմով արտոթիւնը, ինչպէս կըզը-
րեն միայ թիւը լրագիրները, իր հայ-
րախնամ հոգածութեամբ Տրապիզոն
տարածած ցորենները Կարին փոխա-
ղըրու մասին կըլիւրհի գեռ...։

—Մինչև այժմ Պարսկաստանի արքու-
նի փողերանոցը մասնաւորներէ հա-
նալին համար օլ արծաթ կըրամ կը-
կտորէր։ Բայց վերջին ժամանակներ ար-
ծաթ կըրամ չըլլալով թիւն մէջ այդ
պատճառով չարփակեց շատցած և
սրժաթի գինն ալ ընկած լինելով, կա-
ռավարութիւնն օրոշեր է, որ ալ մաս-
նաւորներէ հանալին համար զրամ չը-
կտորուի։ Պարսկաստան արծաթ մտցու-
նելն ալ արգիւտած է և մարտային
վարչութիւնը պիտի սկսի զրամէ Պար-
կաստան մտցուած արծաթը, կիթէ ար-
քունի փողերանոցէն խնդրուելով զըր-
կուած չլինի։

—Այս տարի փետրուար 1-էն մինչև
15 փոխանցման ճանապարհով (թրոն-
դիթ) Պարսկաստան զրկուելու համար
Թիւրքիայ Տրապիզոն քաղաքը հանուած
հակերթի թիւն կըրծ է 8263, որոնցմէ
1341-ը միայն զրկուած են Պայագիւս։
Իսկ մնացածը Տրապիզոնի միջկրանոց-
ներէն մէջ կըլինայ մինչև որ ձիւններէն
փակուած ճանապարհները բացուին։

ԱԶԳԱՅԱՊՈԹԻՒՆԸ ՄԱՍՈՒԼԻ ՄԷՋ

Վուսակցական ոգին ընտրողական
սկզբունքին վտանգ է սպառնում...։ Եւս
այն էլ չունի, որով ըզգաւորուած ալ տա-
յալուած է մեր՝ մտքով խաւար և սրը-
տով փշոցած մի կարգ մարդկանց
ստորափոք։

Վուսակցական ոգին վտանգ է սպառ-
նում, ոչ այն ոգին, որ այնպէս քաղա-
նելի կըլլալով արտայայտուել է այս վեր-
ջին տարիներու մտաւորութիւններէ ժա-
մանակ, ոչ այն ստոր ոգին, որ
խմած կիտաօնելին ընտրութեան տեղն
են բերում և փողոցային հանդէս կազ-
մում, որպէս զի օրինաւոր մարդիկ
հեռանում և չարամիս ձգտումները լի
ու լի բուսականութիւն գտնեն, ոչ այն
ոգին, որ հարստահարում է ժողովրդի
զգացումները և աշխատում նրան

հաց, քաշանք մ ձորով ու Կապի տա-
կին առաջը դուռ դալին Զորան անմեղ
որ վրէն մակի տըմ ալ, գեազէն աչ-
քով անըմ ալ Աշքով անիլիս հարսը մի
բանաքար ա վեր ունըմ թէ տայ, գեա
դէն բընդըմ ա՛ ձորն անկըմ Կա-
խիլոց հարսը ճըմփից կտ ա գեռնըմ,
գալի՛ նշանաձին խարար տալի։

—Մենակ ա լըմ հարսը։

—Իրանց պոռնուր ըղձկայ հետ ա
լըմ։

—Եւ իմ Սասո՞ծը հանի ալ Լաւ, էդ
դայից գեազային մի մասն ընխի հետ
մարդ սիրա կ'տի տեղ դարգի։ Բալթի
հէ Աւանը չէր առաջը կարգի՞ թիւրք
էր կարգի մնց կըլլէր բանը։ Եւս աչ-
Արթին ջան, էդ չաշ քաղցընցի բա հէ
մի աշքով անիլու համար ա առաջը կըտ-
ըմ։ Եւ էլ հենց գըլլում թէ անմեղ պա-
տահիլիս ա աշքով անըմ։

—Անմեղ ըանի համար Ակոփն իր
էջնածի անըմը չաւ կանէր։

—Եւս աչ, բա հմի Աստիկ գիւտնի
ինչ ալ—խօսակցութիւնն ուրիշ բանի
վրանց ընկերները միմը։

—Ինչ գի լիլ որ, ջանի տղայ՝ գեա
զալ հարսը, տղէն աշքով արել ալ հար-
սը չի ուզել՝ պըծաւ, գեաց, աշխարհ
հու չի քանդուել։—առանց կըլար մը-
տածնիւր վրայ բերեց Արթինը, և տղե-
րանց մէջ վիճաբանութիւն սկսուեց։

—Սկէք Սրգսիցը հրցնենք, հրէ գա-
լիս ալ—միջամտեց երիտասարդներից
միմը, որն, ըստ կըլայթի, բաւարարու-
թիւն չտաացաւ Արթինի պատասխա-
նից։

Սարգիսն երեք տարուայ պատկուած

անբարոյականացել...։ Ըրողովին ոչ, մեր
աշքակալ մամուլի տեսած կուսակցա-
կան ոգին այդ չէ, նա մինչև անգամ
զոհ է դրանից և չնորհաւորում է այդ
ամբողջի դարձերը, որոնք միայն խա-
կուպէս վտանգ են սպառնում ընտ-
րողական սկզբունքին։

Վտանգ նա տեսնում է այն կարգա-
դրութեան, այն իշխանութեան մէջ, որ
արգարութեամբ անարժաններին հե-
ռացնում, իրենց պարտքն ու կոչումը
ոտնատակ առուցներին պատժում է և
արժանաւորներին զօրծի հրաւիրում։

Մի մասով, որ բարոյապէս ընկած
է, որ ցեխի մէջ է թաւալում և այդ
ցեխի մէջ ճգնում խըլի և հասարակա-
կան ընտիր ձգտումները, ուրիշ կերպ
վարուել չի կարող։

Յ. Ս.

ԹՈՂԱՆԻՔ ԿՈՅՐԸ ՀԵՏԵՆՈՂՈՒԹԻՒՆԸ

Շատ ուրախալի երեոյթ է, երբ մեր
մեռած ու անտարբեր կեանքի կա-
պանները հետզհետէ լուծուում են՝ ապ-
րելու և առաջադիմելու ընդունակու-
թիւն ցայց ապով, երբ մեր կեանքի
խաւարում անգիլ է ունենում լուսոյ և
խաւարի մաքրումը, երբ արդարու-
թիւնն ու իրաւունքն իրենց վայելիչ
տեղն են բռնում, սակայն ցաւալի է՝
երբ այդ նոր ծաղիկը կեանքը մասամբ
վարակուած է և սկսել է ծաղկաթափ
լինել։

Կեանք և մաքրում—ահա երկու գո-
րեղ և ուխտաւ լախտեանական թշնա-
միկը։ Մաքրուել տրդարութեան անու-
նով կուռել աշխարհային չարքների
դէմ, զո՛ւ լինել սուսքներով կեանք, նա-
հատակուել աղբի՝ ժողովրդի բարու,
նրա շահերի, նրա սիրտ համար՝ ահա
մարդկային կեանքի միակ նպատակը։
Բայց չունենալ կեանքի վսեմ նշանա-
կութեան գիտակցութեան, դուրի լինել
կեանքի դաւնութիւնները քաղցրացնող
աղնիւ ձգտումները, տղէտ լինել հան-
րական բարւ ճամբիս ճանաչողութիւ-
նից, խաղալ նրա բախտի հետ, խեղդ-
ղել արդարութեան, խղճի ձայնն ու
բողբոյն, մարդեցնել ամբողջ՝ ահա ան-
բարոյականութեան այն մեծ ուղբերը,
որ բաց է անու՛մ մարդ իւր նմանների

բանհինգ տարեկան երիտասարդ էր։

—Ընչի՞ վրայ էք դալմադալ անըմ, —
հարցրեց Սարգիսը, մօտենալով ողբա-
նելի խմբին։

—Ինչ որ ասուել ալ, ասէք ոչ, թող
արէք ինչն ասի,—տաք-տաք վրայ բե-
րեց Արթինի հետ վիճողը։

—Ընչի՞ մասին՝ ասէք, որ ասեմ է՝
—Ահա տեսներ, Սարգիս, Աստ-
նի գիւտնը, որ քե տանք, ինչ կա-
նես,—խմբովին հարց տուին Սարգիսին։

—Ինչ կանես... կըլայրեմ կեղծմի-
ջըմ վի կըղցեմ, մի լաւ ողբով կըտոմ՝
հա թող կանես,—չըթնալները սեղ-
մած՝ դէմքին լուրջ տրտայայտութիւն
տալով՝ խօլոյն պատասխանեց Սար-
գիսը։

Նրեւտասարգներն իրար երեսի նայե-
ցին։

—Իս հենց մի աշքով անիլու հը-
մար,—զարմացմամբ հարց տուեց Ար-
թինը։

—Աշքով անիլն աշքիդ քիչ ա բըմ
հա,—կտրճ կտրկում խօսքը, աշքերն
Արթինի աշքերը գցեց Սարգիսը։ Սարգի-
սի հայտաքի արտայայտութիւնը կարելի
էր այսպէս թարգմանիլ, «՛ք, մեր տը-
ղայ, չի՞ թէ դու էլ սիրտթակ ունես»։

—Իս խի՞ գի մեծ բեալ,—հասկանա-
լով Սարգիսի հայտաքի նշանակութիւնը
կամեցաւ անմեղանալ Արթինը։

—Ի՞նչ... Ի՞նչ էլ հա ասըմ էլա՛,—ա-
նելի ևս լրջանալով, ձայնը բարձրացրեց
Սարգիսը։ Աշքով անիլ ոչ կայ, բարդի
բանալիքն ալ,—չարուէտից, քաղցի
պահուած չես, պահուած որ լե՛ս լիս, չի
չես ասիլ Աղափ տղին խման չի լի։

Համար՝ դաւնացնելով նրանց տեսնե-
լին էլ անմիջեմ կեանքը։

Ժողովուրդը՝ ամբողջ աղէտ է, նա
չունի սեպհական համոզմունք և կար-
ծիք, չունի որոշ սկզբունքներ, չունի
վճռակաւութեան պատրաստ գիտակ-
ցութիւն, ապագայի խնդիրը նրան չի
զբաղեցնում, նա աւելի օժտուած է և
կամուկան յոսակութիւններով՝ ըստ մարդ-
կային բարձր արժանաւորութիւններով,
ուստի և կարէք է զգացում նրան ա-
ռաջնորդելու, գիւտաբերու կեանքի
ստակալի պատահարների դէմ։ Հանդէս
են գալիս անհասներ, հաստատութիւն-
ներ, ընկերութիւններ, մամուլ՝ այդ
սուրբ գործին ծառայելու համար, բայց,
աւանդ, դրանց մի որոշ մասն աւելի
այլադիմալ հայեացքներով, ձգտումների
և զգալիւթանքի տէր է՝ քան թէ
նայն լակ ամբողջ, այդ մի որոշ մասի
բարոյական մակերևոյթն աւելի ստոր
է, քան թէ ամբողջը, նրանք աւելի
ևս այլադիմալ, փշոցում են ամբո-
լի վարքն ու բարքը, դրուստում են
նրա զրուշի վարմունքը, չոյում են
նրա աղաղակները, փտաբանում
նրա կեցցէները... Իսկ կեանքն ըն-
թնում է իւր սովորական շաղկով, նա
այժմ ոչ միայն թշնամա է, այլ և սղդ-
ատրուած՝ թունաւորուած...։

Բայց մի՞թէ միայն այդքան, մի՞թէ այս
երեոյթի պատճառն անհասներ են, իսկ
սխալուողը, տուժողը ոչխարանման ամ
բոլոր, երանք թէ այդպէս լինէր։ Ի՞նչ
բախտութիւնն այն է, որ հասարակու-
թեան բանիմաց դասակարգի մէջ ևս
նայն թշնամա երեոյթն է նկատուում
և թէ՛ ամբողջ անաւում է, այդ մի-
միայն նրա համար՝ որ նա հասկանալու
ճամբորտութեան ըմբռնելու գիտակցու-
թիւնից բոլրիկ է, որ նա կոյր է, մի-
միայն կրտսերական դեր է կատարում,
բայց ինչ անու՛ն տանք այն մարդուն,
այն խմբին, այն դասակարգին, որ ի
պաշտօնէ գննուած պիտի լինի գիտու-
թեան պաշարով լաւը վտանգ, օգտու-
թեամբ վնասակարից, գիւտեղիւր տղիւց
զանազանակու, որ հաստուն գիտակցու-
թիւն, նուրբ հոստուութիւն և զարգե-
ցած ճաշակ պիտի ունենայ կեանքի
կենսոտ երեոյթները, քննելու, արդարու-

աղափ տղէն որ կայ՝ աշիրը սղծուած ձի ալ
Վիլըր պուկած ձին գիտանք,—ընդհանուր
հայեացքը դրելով տղիւրանց վրայ՝ այստեղ
մի փոքր միջոց տուեց Սարգիսը և տը-
ղիւրանցից մի ըստիւր մի լաւ ծիծաղե-
ցին։

—Եւ էլ քանի որ սրտակուած չի՝ աշ-
քըս հոստուն չան պէս օրոտնա հարսի,
ըղձկայ վրայ էր—սմա օր պատկուցի,
ինձանով լայ։ Երբ որ էլ պատկուէր,
սօսած էն վախար լաւ կըլանար։ Եւս
աշ, Արթին, միմը որ, ասեմը նա
նած չունես, ձե հարսին աշքով անի՛
ինչ կանես Պարսկաստան լաւ, թէ ճըշ-
մարիւրը չանես,—հարցրեց Սարգիսը։

—Ինչ կանես... Արթինն սկսեց հար-
ցը բերանում ծամծմել։

—Իս խի՞ ես աշքերդ տալի գցեմ,
սմա է՛։ Եւս դուք ձե հարսին դալիս՝
մճըրմ ևս, տղայ հմ ասըմ էդ տես
է,—միմըն հարուածը տուեց Սարգիսը,
որի բացատրութիւնը մտածելու նոր
աշխարհ բացեց երիտասարդների ա-
ռաջ։

—Տղէք, հրէ սուղիլն ու Սարգիսն
հիւրը կեանք,—ձայն տուեց տղիւրանցի
միմը և խումը չող կկու։

III

Գիտատարը երեսունընթիւր տարեկան
աղամարդ էր, գիւղի յայտնի օգաղի տը-
ղայ։ Նրա հայրը մի ժամանակ ձայնու-
որս տիրացու էր, և ձեռնադրուելու
նախընթաց տարին մեռաւ, թողնելով
միայն վահան անունով մի տղայ, որն
այսօր գիւղի գիտաւորն էր։ Վահանը
խալիֆայութեան ժամանակներում իւր
հօրից սովորել էր կարգաւորելը, բայց

թեան զրօշակը բարձրացնելու, բայց
նա դարձաւ ամբողջալի միջոցորտի
հէք դաւակն է՝ նրա ստուերական պատ-
կերը, նա չունի ինքնաճանաչութեան
զգալաւորը, չունի անձամբ անձին ստու-
գելու, վերահասու լինելու ընդունակու-
թիւն, չունի և սեպհական կարծիք,
անհաստեան համոզումներ, նա դու
ևս առաջնորդուած է ամբողջին յատուկ
բայելով ու տակաւով, նա տողորուած
է կանխակալ կարծիքներով, փակ են
նրա գիտակցութեան դռները, նա կոյր
հետեղ է։

Հայ հասարակութիւնը, ինտելիգեն-
ցիան, ուսանողութիւնը դու ևս հեռու
են գործին գիտակցութեամբ վերաբե-
րուելուց, այստեղ դրուստում, խնկար-
կւած են պոռտախօսներից մէկին,
աստղերի բարձրութեան են հասցնում
բացատրական կողմերով փալոյ հաստ-
րակական ցեղերին, ազգային հրէշնե-
ներին և նրանք ճամբորտութիւնն իս-
պառ խորտակելու համար ծափահա-
րում են... Այստեղ մինչև դժոխք են
իջեցնում հասարակական համաստ գործ-
չին՝ ազգային խաչակրին, սեպհում,
կիտողական հայտնաբերելով անպատ-
ւում են մեր ամենապայտնի մարդկանց,
հիմա ի վեր են տալալում այս ինչ
հասարակական օգտակար հիմնարկու-
թիւնը՝ ուրանալով նրա մատուցած մեծ
ծառայութիւնը, անպէտք և փտուե-
լու արժանի են հրտարակում նրան,
իսկ հասարակութիւնը, ինտելիգենցիան
ընդունում, փտաբանում և կապիւ-
րուր կըլնում է, որովհետեւ այստեղ է
գրուած, որովհետեւ չես է այսպէս ու
սուււ։

Թող մեզից մի անգամ ընդմիջալ վի-
րանայ այս ժառանգական հիւսնողու-
թիւնը։ Թողնենք այս կոյր հետեղու-
թիւնը, մօտենանք գործին, քննենք և
նրա արժէքը որոշենք, ունենանք ան-
ձին յատուկ արժանապատւութեան ըզ-
գալումը, ունենանք մարդուս վայել
մի փոքր անձնատիրութիւն՝ ամեն բո-
ւլէ մէկի արձագանքը, նրա կոյր եր-
կըրպագուն չլինելու համար, լարուելու
մեր բոլոր կարողութեամբ և մի կուշտ
աւելով դիտելը մեր չըջապաւը, ըն-
նենք մեր կեանքի ասօրնայ երեոյթ-
ները, մինչև անգամ տարիներով յետ

այնքան խախուտ հիմքերի վրայ, որ
այդ բոլորից մի ձեռք քաշել էր մնա-
ցել իրեն, և չնայելով դրան, գիւղա-
ցեղերը աշքում սուղիա Վահանը վար-
դացնող մարդի անուն էր վայելեցնում։

Սարգիսն աղբիւր գլխով թէն եօ-
թանասունուհինգ ձմեռ էր անցել, բայց
չատ քիչ աղկեցութիւն էր գործել այդ
երկաթէ կաղնուածքի վրայ, կիթէ սպի-
տակ մազերը չլինէին զարդարելիս նրա
կանտաւոր դէմքը, համարձակ կարելի
էր լիստեն տարեկանի տեղ դնել նրան։
Նրա տուրի քեթիւթիւնն արած
մարդ էր այդ ծերունին, այն էլ այն
մասնաւորները, երբ դու լուսահողի
Աղէքսանդր II-ի մարդասէր օրէնքները
կողկաւ չէին մտել Մերուտու անօրի-
նակ խառութիւնը չլինէր՝ այժմ էլ
նա քեթիւթայ կըլինէր, բայց նա վաղուց
էր վալը գիւղ իւր դէնքը, և այսօր գիւ-
ղում, որպէս հին անցեալի մարդ, դու
չտուրի համար իմաստութեան աղբիւր
էր համարուում, միայն երիտասարդների
համար էր ցուրտ թոււ՝ այդ լուսական
պարզ աղբիւր ջուրը։

Գիտատարն իւր աշխարհայեցողու-
թեամբ չատ տեղերում հեռու էր ծերու-
նուց, և մի տեսակ ճնշման տակ էր
զրոււմ իրեն հնութեան այդ խառակար
ներկայացուցչի մօտ։

Գիւղացիների մեծ մասը նիստն էր
տուած։ Երբ դատուելու ու ծերունին
մօտեցան, տեղերից կանգնելով, պատ-
կառուցում տեղ բաց արին եկողների
համար։ Մերուտին մուտը դէմով հը-
պարա քայլելով մի կողմ քաշուեց ու
դատաւորից փոքր ինչ հեռու մի բարի

զնանք այն սիւր որոնելու, որից ներ-
կայ աղբիւրն է ըզլոււմ, համամասնե-
կուներ մեղ զրադեցնող խնդիրները
ընտրեց այն, հետեւեց նրան ինչ
օղտակար է, ճշմարիտ է, բարի է
նպատակաւոր։

Մեր ասեղքը կըշարունակենք։
Կոչուակ

ԹԶԵԱԿՑՈՒԹԻՒՆՆԵՐ

ՆՈՐ-ՆԱԽԻՋՆԻԱՆ, 11 մարտի. —Մի
քաղաքի բոլոր հայ հիմնարկութիւնն
էր մէջ միօրինակ և մի գոյն ունեցո-
ցաւ կայ։ Դա այն ցուն է, որ ամեն
մի հիմնարկութեան համար ընտրուած
անձերն երէք չեն ուղում լսել հաս-
րակութեան կարծիքները, ձայները, բո-
ղոքները, մամուլի մէջ զբոսած առա-
ջարկութիւններին, նկատողութիւննե-
րին և բողոքներին չեն աւանջ զնում
Մի անգամ որ ընտրուեցին, պըղէն ի-
րենք իրենց ինքնիշխան են համարում։

Եթէ միտեցէ հիմնարկութեան վար-
չական մարմինն իւր մէջ վճռելով մի
բան է ուղում անել—կանէ առանց
այլապիլի, երէք չմտածելով հասարա-
կութեան կարծիքի վրայ։ Եթէ հասա-
րակութիւնը ձայն բարձրացնէ և մա-
մուր յայտարարէ իւր դժգոհութիւնն
այդ անիլների դէմ, այն ժամանակ
մարդիկ իսկոյն թըրթում են իրենց
յանձնուած հիմնարկութեան կանոնա-
դրութիւնն և որպէս թէ չեն զոտում
մի յօդուած, որ պարտաւորեցնէր նրանց
դադարեցնելու իրենց ապօրինի գործու-
նէութիւնը, ուստի այդ մարդիկ մասամբ
քննել տակ ծիծաղելով դանց են առ-
նում հասարակութեան պահանջն և
չսող ձևանալով իրենց գործն աւանջ են
տանում իրենց քմահաճութեամբ։ Սրտ
նման օրինակներ չատ են եղել, կան և
լինելու էլ են մեղսում։ Ահա սրանցից
մինն և ամենաթարմը։

Նոր-Կարա-ի № 33-ի մէջ գեաղուած
մեր մի թղթակցութեան մէջ տաղիւնք,
որ մեր եկեղեցական հոգաբարձութիւնը
վճռել է մի մեծ շինութեան ձեռք դրու-
նիլ առանց հասարակութեան հարցնե-
լու։ Այդ թղթակցութեան առթիւ տե-
ղիս հասարակութեան մէջ դատողու-

վրայ նստելով, զլուխը քաշ գցեց։ Նա
չէր սիրում ա՛ ժամանակ խօսել, սիրում
էր անըղ խօսել, խօսել հարկաւորուած
ժամանակը։

—Ո՛վ ա զանգատուորը,—նստելով
գետնին, լուրջ դէմքով հարցրեց դա-
տաւորը։

—Կ'ա կմ, վրդովուած, եղանը չար-
մերով մօտեցաւ Երանանց Աղբիւր և
ուզեց զանգատն սկսել։

—Բարդալ մի, անհաճանքս քաւ չի,—
նկատեց դատաւորը՝ ձեռի կարճ ճիւղ-
տի ծայրով կամաց քանդ անելով։

—Ընց չըզալու, մարդիկ էն տեղն են
էրել, որ ձենը պալին կնիկը որ կայ՝
մարդի ջանն ալ, նրա աշքի լին ալ,—
տղադակով մէջ ընկաւ Մարաբ ապին,
որ աւանձին քաջալերութիւն էր ստա-
ցել Սարգիսն ծերունու ներկայու-
թեամբ։

—Ա՛խպիւր, մեռանք ոչ իրարից ա-
զատուենք էլի։ Էս դայիլ բան կ'լի՞
թողըմ չի թէ տեսներ

մանրամասնութիւնները: Դադարձալայրի-
րէ համար առանձին մինիստրութիւն
կազմակերպելու խնդիրը պատգամա-
ւորների ժողովն ընդունել էր և մի-
նիստութիւնը դրա համար ծախս որո-
շել էր 150 հազար ֆրանկ: Այնուհետեւ
խնդիրը պիտի քննուէր սենատում: Զը-
նայեալով, որ մինիստր-նախագահ Վաղիմիր
Պերիէն պնդում էր խնդիրն անպայու-
քննութեան հնթարկելու մասին, սա-
նայն սենատը որոշեց խնդիր քննու-
թիւնը յետաձգել մինչև տարիի 24-ը,
կըր սենատը կըվերականգնէ իւր նիստերը:
Վաղիմիր Պերիէն այնուամենայնիւ՝ ռա-
տիկ դժգոհ է այդ բանից՝ յայտնեց, որ
մինիստրութիւնն անմիջապէս կըհրա-
ժարուի, եթէ սենատն այդ խնդրում
առանց յետաձգելու իւր վստահութիւ-
նը չայտուէ մինիստրութեանը: Այդ
պատճառով սենատի նախագահ Շալը-
Մեյր-Լակուարը, զիջեալով Պերիէի խըն-
դրերէն, արտաքոյ կարգի ժողովի հրա-
ւերեց սենատի բոլոր անդամներին, ո-
րոնք արձակուած էին մինչև ապրիլի
24-ը: Սենատը, իւր կատարեալ վստա-
հութիւնը յայտնելով Պերիէի մինիստ-
րութեանը, ընդունեց զազմալայրի
մինիստրութիւն հաստատելու օրինա-
կիւրը 225 ձայնով ընդդէմ 32 ի, իսկ
նայն մինիստրութեան մասին 150,000
ֆրանկի ծախսը սենատն ընդունեց
185 ձայնի առաւելութեամբ (216 ձայ-
նով ընդդէմ 31 ի):

— Բելլարադից հաղորդում են, որ
այնտեղ հրատարակուած է սինդիկ մի
օրոյումը, որով ոչնչացնում է նախ-
կին իրագաւոր Միլանի և Նատալիա
Իմպոնտի աղաճարդները: Սերիոյի
թաղաւորի ծնոյնիցի ամուսնական կա-
պըն իւր օրինաւոր ընթացքն է ստա-
նում:

ՀԵՌԱԳԻՐՆԵՐ

ՇՆՈՐ - ՊԱՐԻԻ

ԶԻՒՍԱՍԹՆ ԴՈՐՇԱԿԱՆՈՒԹԻՒՆԻՑ

ՊԵՏԵՐԿՈՒՐԻ, 16 հոտի.— Երեկ զրա-
ղխութիւնն մասնաժողովի մի բաղմա-
մարդ ժողով որոշեց մի յանձնաժողով
կազմել կանոններ խմբագրելու դրա-
նան էլ հարսի առաջ կըկարեն,—սուր
կիբալով միջամտեց Մաքար տալին, որ
մինչև այժմ զիջել էր Ուկան տալուն:

— Զեր մտքինը ձեզ ա մնալու, զուր
տեղը ձեր պատիւը վէ միւր դցիլ, ես
վճում եմ, որ Ասլանից իրեք մանէթ
տուգանք սաւնտի յօգուտ զանգատա-
ւորի: Երանից աւել ոչ իրաւունք ու-
նեմ, ոչ էլ թէ խզմատանք ա ապիլ,—
ասեց դատաւորն ու տեղեց կանգնել:

— Փճիկ ինչ ա, միդոկ ինչ ա,—ամ-
բոյից խառնուած սղաղակ լսուց:

— Իմ կնիկը փողով եմ ծախում, որ
տուգանք ես առնեմ,—վըրդովսած ա-
ղաղակեց Ակուբը:

— Կէ լաւ, քիչ լեզուիդ արա, մարդ
ի մեռել հաւ—խոժոռուելով Ակուբի
վրայ, յանդիմանեց նրան դատաւորն
ու շարժուեց:

— Տղէք, Երանից ետք ձեր կնանցը
պինդ դահեղքը, որ աչքով ածիլն ի-
նեք մանէթ ա դառել,— հեգնեալտան
հայնիւր լսուեցին ամբոյիցը:

— Մաքիֆալթ մանգուրս դայմա՛վ
փիմզար տովրանի դը—տսկու ե աը-
ւածթի ժամանակներն են հմի՛ վերացել
զ պառակառնքն ու սաթթը,—փեշերը
կայի առալով կանգնեց տեղեց Սկսոն
այլին ե՛ խոստումած զվանդը հայելով
դատաւորի վրայ, հեռուցաւ զվազամիջից:
Երա ետեկց քաշուեցին և միւս ծերերը:

Ս. Ազատեան.

